

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.021/2023/5.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Balogh Mónika Éva ügyvéd (cím1) által képviselt Felperes cím2 alatti lakos felperesnek, a dr. Fodor Judit ügyvéd (cím3) által képviselt alperes1 cím4 alatti székhelyű alperes ellen, azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogkövetkezményei iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 13.M.70.152/2021/30. számú ítélete ellen a felperes által 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy az állam terhén maradó meg nem fizetett elsőfokú eljárási illeték összegét 201 225 (kettőszázegyezer-kettőszázhuszonöt) forintban állapítja meg.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 127 000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

A másodfokú eljárással felmerült, állam által előlegezett 268 300 (kettőszázhatvannyolcezer-háromszáz) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2019. március 18-tól villanyszerelőként állt munkaviszonyban az alperesnél, munkabére havi bruttó 250 000 forint volt.

[2] 2021. április 6-án külső munkaterületről a felperes egészségi problémára hivatkozással eltávozott, amelyet követően betegszabadságon, majd táppénzen volt.

[3] 2021. május 7-én a felperes megjelent az alperes székhelyén, ahol, miközben a keresőképtelenségéről szóló igazolást leadta, találkozott az alperes törvényes képviselőjével, a munkáltatói jogkor gyakorlójával, törvényes képviselő lral. A személyes találkozás alkalmával egymással hangos szóváltásba keveredtek, majd törvényes képviselő lnak a felszólítására a felperes az ügyvezetői irodát elhagyta.

[4] Másnap, 2021. május 8-án, szombaton a felperes ittas állapotban telefonon felhívta törvényes képviselő lt számonkérő hangnemben, és vele szemben olyan kifejezéseket használt, hogy „húzd fel a gatyádat!” „ugatsz, igen ugatsz, egyfolytában ugatsz”, „fogd már vissza magad”!.

[5] A telefonbeszélgetés után az alperes 2021. május 11-én kelt és aznap közölt jognyilatkozatával azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az azonnali hatályú felmondás indokaként az alperes a felperes 2021. május 7-én, illetve az azt követően tanúsított tiszteletlen, becsmérő magatartását jelölte meg.

[6] A felperes keresetében kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest elsődlegesen 3 135 000 forint, másodlagosan 2 375 000 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés, valamint cafeteria juttatás ellenértékeként 118 750 forint megfizetésére.

[7] Keresete indokolása körében arra hivatkozott, hogy az alperes által közölt azonnali hatályú felmondás indokolása valótlan. Az alperes már korábban, a táppénzes ideje alatt meg akarta szüntetni a munkaviszonyt közös megegyezéssel, ezt az ajánlatot azonban nem fogadta el. Hivatkozott arra, hogy törvényes képviselő l korábban többször is olyan kijelentéseket tett, hogy nem kívánja tovább foglalkoztatni, mely kijelentéssel felmondást közölt vele szóban. Állította, hogy a távolléte 2021. május 4-től nem volt igazolatlan, 2021. május 7-én nem volt ittas, 2021. május 7-ét követően a későbbi telefonbeszélgetés során sem használt sértő kifejezéseket. Álláspontja szerint az alperes joggal való visszaélést valósított meg azzal a magatartásával, hogy az írásbeli felmondásban szereplő valótlan indokokkal leplezi a felmondás valódi indokát, amely az volt, hogy ő sokat volt a munkahelyétől távol, táppénzen.

[8] A keresete összecszerúsége körében hivatkozott arra, hogy az alperes törvényes képviselőjével történt szóbeli megállapodás alapján az órabére a jogviszony létesítésekor 1350 forint volt, majd 2021. január 1. napján az 1400 forintra emelkedett. A havi bruttó munkabére és szóbeli megállapodás alapján számított nettó órabérrel kalkulált havi körülbelül 330 000 forint nettó bére közötti különbözetet pedig havonta készpénzben, egy borítékban kapta meg.

[9] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Állította, hogy a felmondás indoka valós, megtörténtek az abban szereplő események, a felperesnek a munkáltatói jogkör gyakorlójával szemben tanúsított tiszteletlen, becsmérő magatartása miatt a felperes együttműködési kötelezettségét megsértette és ezért került sor a jogviszonya megszüntetésére. Vitatta, hogy a felperes munkaviszonyát korábban szóban megszüntette volna, a joggal való visszaéléssel kapcsolatos és a felperesnek a készpénzben történő fizetéssel kapcsolatos állítását.

[10] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül bruttó 177 800 forint perköltséget, és megállapította, hogy a meg nem fizetett eljárási illeték az állam terhére marad.

[11] Az ítélet indokolásában elsődlegesen rámutatott arra, hogy az Mt. 64. § (2) bekezdésére figyelemmel az alperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy az általa közölt azonnali hatályú felmondásban foglalt indok valós, azaz a felperes a terhére rótt kötelezettségszegést elkövette, míg a felperes érdekében állt, hogy bizonyítsa az írásbeli munkaszerződéstől eltérő munkabérmegállapodását, valamint hogy az azonnali hatályú felmondás jogát az alperes joggal való visszaélést megvalósítva gyakorolta, mely kötelezettségnek csak az alperes tett eleget.

[12] Nem tulajdonított jelentőséget az azonnali hatályú felmondás indokolásából az előzményekre vonatkozó megállapításoknak, így különösen, hogy 2021. április 6-án miért hagyta el a munkaterületet a felperes, azt kinek, mi módon jelezte vagy jelezte-e egyáltalán, valamint, hogy valójában a felperes meddig volt táppénzes állományban az azonnali hatályú felmondás közlését megelőzően, ugyanis a kötelezettségszegést nem ezzel kapcsolatban jelölte meg az alperes. A perben kizárólag azt vizsgálta, hogy azonnali hatályú felmondás indokolásában foglalt kötelezettségszegést, azaz az ügyvezetővel szemben a meg nem engedhető magatartást a felperes tanúsította-e és ha igen, az olyan lényeges kötelezettségszegésnek minősül-e, amely az alkalmazott szankció jogszerűségét megalapozza.

[13] Rámutatott arra, hogy a Kúria Mfv.X.10.040/2021/4. és Mfv.X.10.189/2017/7. számú ítéleteinek tartalma folytán nincs jelentősége annak, hogy az alperes tévesen az Mt. 78. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozott az irányadó tényállás mellett az alkalmazott intézkedés jogi indokaként, az a bíróságot nem köti, mert az azonnali hatályú felmondás jogszerűségének megállapításához az abban foglalt indokok tényszerűségének megállapítása szükséges. Álláspontja szerint a felperes munkaviszonyával állt összefüggésben az azonnali hatályú felmondás tényállásában szereplő 2021. május 7., illetve 8-án történtek, de így az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában írt, a munkaviszonnyal összefüggésben álló kötelezettségszegés valósult meg. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen a törvényszék megállapította, hogy valós tényeket rögzített a felmondás, az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában írt tényállási elemek megvalósultak, így az jogszerű volt.

[14] Az Mt. 6. § (1), (2) bekezdéseinek felhívásával utalt az adott helyzetben elvárható magatartás, a jóhiszeműség és tisztesség, valamint a kölcsönös együttműködési kötelezettség követelményére és ezzel összefüggésben az Mt. 52. § (1) bekezdés d) pontjában megfogalmazott azon munkavállalói kötelezettségre, mely szerint köteles a munkakörének ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő magatartást tanúsítani. Az eljárás során nemcsak az alperes ügyvezetője, hanem a perben meghallgatott tanúk – törvényes képviselő² és tanúl – a vallomásaikkal alátámasztották, hogy a felperes minősíthetetlen hangnemben kommunikált az ügyvezetővel és rámutatott arra is, hogy a perben 2022. április 25-én tartott tárgyaláson lényegében elismerte a felperes, hogy 2021. május 8-án lezajlott telefonbeszélgetés alkalmával ittas volt. Kiemelte a beszélgetésről készült, az eljárás anyagává tett hangfelvétellel összefüggésben, hogy a tényállásban rögzített kijelentésekkel olyan meg nem engedhető magatartást, bántó, becsmérlő hangnemet tanúsított, amely önmagában alkalmas az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjára alapított azonnali hatályú felmondás gyakorlására.

[15] Az elsőfokú bíróság utalt a fenti magatartás megvalósulása alapján kialakult bírói gyakorlatra is, köztük a BH2006.201. szám és a BH2004.203. szám alatt közzétett eseti döntésekre, a Kúria Mfv.10.383/2018/9. számú és a Kúria Mfv.I.10.130/2018/9. számú ítéleteire. Ezek lényegében egymással egybehangzóan rögzítik, hogy a munkavállaló köteles a munkatársakkal együttműködni, nekik az őket megillető kellő tiszteletet és a munkatársak emberi méltóságát figyelembe vevő magatartást megadni, illetve tanúsítani, amely kötelezettség az együttműködési kötelezettség körébe tartozik. Az ezeket be nem tartó, ezt sértő munkahelyi magatartás pedig szankcionálható, akár azonnali hatályú felmondással is.

[16] Mindezekre tekintettel megállapította, hogy összeférhetetlen helyzetet teremtett a felperes a munkáltatóval szembeni magatartásával, a törvényen alapuló együttműködési kötelezettségét súlyosan megsértette.

[17] Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy az alperes azt az állítását, hogy 2022. május 7-én a felperes ittas állapotban lett volna, nem tudta bizonyítani, mint ahogy azt sem, hogy 2021. május 9-én a felperes bármiféle nem megengedhető magatartást tanúsított. Tekintettel azonban arra, hogy a felperesi kötelezettségszegés tényét, mint jogszerű azonnali hatályú felmondási indokot az alperes bizonyította, az intézkedés jogszerű. Hivatkozott az EHB2018.M.18. szám alatt közzétett eseti döntésre, amely rámutat arra, hogy az azonnali hatályú felmondásban megjelölt több indok közül elégséges, ha egy megfelel a törvénynek, az már megteremti a munkáltatói intézkedés jogszerűségét.

[18] A felperesnek a joggal való visszaélés tilalmára való hivatkozásával kapcsolatban kifejtette, hogy a Legfelsőbb Bíróság MK.95. számú állásfoglalásának IV. pontja értelmében a megszabott módon közölt azonnali hatályú felmondás esetén is meg kell állapítani a munkaviszony megszüntetésének jogellenességét, ha megállapítható, hogy a munkáltató a felmondás jogát nem a rendeltetésének megfelelően gyakorolta. Ezzel kapcsolatban irányadó

a joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült kérdésekről szóló 5/2017. (XI. 28.) KMK vélemény 1. pontja, az EBH2005.1238., BH2018.347.I., Kúria Mfv.II.10.201/2019/6. számú ítélet. A felperes azonban a perben csak állította, hogy a felmondás valós indoka a leírttól eltérő, ezt azonban a perben az erre vonatkozó bírói felhívás ellenére nem tudta bizonyítani., mint ahogy azt sem, hogy az alperes vele szóban korábban már felmondást közölt volna.

[19] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra is, hogy bár a kereset elutasítása miatt jelentősége nincs, de a felperes a perben azt sem tudta bizonyítani, hogy havi 250 000 forintot meghaladó lett volna a munkabére és azt sem, hogy az alperes készpénzben, borítékban fizette volna a munkabért.

[20] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 381. §-ára hivatkozással kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára történő utasítását, valamint az alperesnek a perrel felmerülő költségeiben való marasztalását.

[21] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg a tényállást és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az azonnali hatályú felmondás jogszerű. Hangsúlyozta ebben a körben, hogy nem valós az a felmondási indok, hogy 2021. május 7-én ittasan jelent meg a munkahelyén, amit megerősített élettársának, tanú5nak a tanúvallomása is, de az alperesi tanúk sem támasztották azt alá. Sérelmezte, hogy nem értékelte az élettársának a vallomását a bíróság, aki elmondta, hogy 2021. májusában nem veszekedni ment be a munkáltatója irodájába, hanem hogy a táppénzes papírjait leadja és bár ő ezt nem hallotta, de elmondta azt is, hogy az alperes ügyvezetője és annak felesége is csúnyán beszéltek vele, ezért lett feldúlt. A tanú azt is megerősítette, hogy nem folytat italozó életmódot, tehát az alperes által közölt felmondásban szereplő indokok nem valósak.

[22] Egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy irreleváns a per eldöntése szempontjából, hogy a munkáltató az Mt. 78. § (1) bekezdés a) vagy b) pontjára alapítva hozta-e meg a felmondó határozatát, különös tekintettel arra, hogy annak indokai nem fedik a valóságot. A fellebbezés tartalma szerint hivatkozott arra, hogy az Mt. e rendelkezései a munkavállaló munkaviszonnyal összefüggő magatartásával indokolt felmondással szemben támaszt minősített követelményt, aminek lényege, hogy csak súlyos magatartás szolgálhat azonnali hatállyal történő felmondás alapjául. Jelentős mértékű, szándékos vagy súlyosan gondatlanul elkövetett és lényeges kötelezettségszegés miatt lehet tehát ily módon a jogviszonyt felszámolni.

[23] A fellebbezésben a kereset összecszerűségét illetően is azt állította, hogy tévesen értékelte az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat, az alperesi tanúk vallomását, akik alá-

fölérendeltségi viszonyban állnak az alperessel, így tőlük elfogulatlan vallomás nem várható, és nem vette figyelembe tanú8 vallomását, amely a tényleges munkabérére vonatkozott és arra, hogy azt milyen módon kapták meg a munkavállalók.

[24] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesnek másodfokú eljárásban felmerült költségeiben való marasztalását kérte, melyet 100 000 forint + áfa ügyvédi munkadíjban számított fel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a felhívott jogszabályok értelmezésével megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes összeférhetetlen helyzetet teremtett, súlyosan megsértette az együttműködési kötelezettségét, így az alperes jogszerűen alkalmazta az azonnali hatályú felmondás jogát. Külön kiemelte, hogy a felmondás indoka nem a felperes ittassága volt, hanem az általa tanúsított magatartás, a becsmérlő hangnem, amire a fellebbezés nem tért ki.

[25] A fellebbezés az alábbi indokoknál fogva megalapozatlan.

[26] Az ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok megfelelő értékelésével helyesen állapította meg és az általa hivatkozott jogszabályoknak, valamint a bírói gyakorlatnak megfelelő helytálló következtetésre jutott.

[27] A felperes fellebbezésében csak az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 381. §-a alapján, így a Pp. 370. § (1) bekezdésében írt korlátozásnak megfelelően csak azt vizsgálhatta, hogy a fellebbezésben hivatkozott indokok alapján szükséges-e az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem célszerű.

[28] A felperes ebben a körben csak a Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértését hivatkozta. A törvényi rendelkezés a bizonyítékok szabad mérlegelésének elvét rögzíti, amelynek alkalmazása során a bíróság egybeveti a felek tényállításait, a perben tanúsított magatartásukat, valamint az általuk rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat, majd ezeket egyenként és összességükben értékeli. Az egybevetés és értékelés alapján állapítja meg a perben jelentős tényeket, a tényállást. A bíróság által megállapított tényállás akkor felel meg az eljárásjogi jogszabályoknak, ha összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik.

[29] Az alperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem értékelte megfelelően, mert kizárólag az alperes által bejelentett elfogult tanúk vallomásaira alapítottan hozta meg ítéletét, és a tények megállapítása során figyelmen kívül hagyta tanú5 és tanú8 vallomását.

[30] Az ítéltábla ezzel kapcsolatban ugyanakkor megállapította, hogy a felperes fellebbezésének az a hivatkozása, mely szerint nem nyert bizonyítást az az indok, hogy 2021. május 7-én ittasan jelent meg a munkahelyén teljességgel szükségtelen volt, mert az elsőfokú bíróság maga is erre a következtetésre jutott az ítélet [34] bekezdésben. A felperes arra is alaptalanul hivatkozott fellebbezésében, hogy azon a napon csak a táppénzes papírjait leadni ment be a munkáltatóhoz, mert ezt az ítélet [4] bekezdése ezzel egyezően tartalmazza, és az ítélet egyéb megállapításai között sem szerepel az, hogy veszekedni ment volna. A fentiek okán tanú5 tanú vallomásának azért nem volt külön jelentősége, mert ezeket a tényeket az alperesnek kellett bizonyítani, aki annak – az ítéleti megállapítás szerint – eredménnyel nem tett eleget.

[31] tanú8 tanú vallomásának a mellőzését a felperes a havi munkabére összezszerűségének és a kifizetés módjával kapcsolatban kifogásolta, de ezzel összefüggésben az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság megállapításával, mely szerint a jogalap hiányában arra a bizonyítás is szükségtelen volt. Rámutat ugyanakkor az ítéltábla arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok egyenként és összességében való értékelése során meglapozott következtetésre jutott a felperes havi munkabérét illetően, azt is figyelembe véve, hogy egyedül tanú8 vallott a felperesi nyilatkozattal egyezően.

[32] Ebben a körben az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az alperesi tanúk a hamis tanúzás törvényes következményeire történő figyelmeztetés után tették meg egybehangzó vallomásukat, melyek megdöntésére tanú8 tanú vallomása egymagában nem volt elegendő. A felperes alaptalanul hivatkozott az alperesi tanúk elfogultságára is, mert a bírói gyakorlat alapján önmagában a tanúk alperessel fennálló munkaviszonyából arra nem lehet következtetni. A tanú elfogultsága, vagy elfogulatlansága nem eljárási kérdés. A tanú köteles igazat mondani, de nincs olyan kötelezettsége, hogy az eljárásban elfogulatlan legyen. A tanú esetleges elfogultságát a vallomás tartalma alapján, a bizonyítékok értékelése során, a tényállás megállapítása körében lehet megállapítani (Kfv.VI.37.838/2018/10.).

[33] A felperes a fentieken túl a fellebbezésében az Mt. 78. § (1) bekezdésének törvényi szövegét beidézte bár, de annak nem adta indokát, hogy az ebben foglalt tényállási elemek közül melyek és miért nem valósultak meg. Az alperesi ellenkérelemben foglaltakkal egyezően így megállapítható volt az is, hogy a felperes a fellebbezésében azt sem fejtette ki, hogy a terhére rótt kötelezettségszegéssel kapcsolatban – a törvényes képviselő lral szemben tanúsított magatartást illetően – az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás szabályait mennyiben sértette meg, az ítéletnek az ezzel kapcsolatos megállapításai miatt jogszabálysértők.

[34] Mindezek alapján az ítéltábla eljárási szabálysértést – különösen, ami az elsőfokú eljárás megismétlést vagy kiegészítést indokolná – nem állapított meg, nem látott alapot arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezze.

[35] Az ítéltábla megjegyzi, hogy a felülbírálat során lehetőség van arra, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítse és ennek eredményeként a tényállást módosítsa, kiegészítse, ami az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását eredményezi, illet azonban a fellebbező nem indítványozott.

[36] A Pp. 382. §- szerint, ha a fél az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül kizárólag az ítélet hatályon kívül helyezését kérte és fellebbezése megalapozatlan, a másodfokú bíróság ítéletével – az ügy érdemét nem érintve – az elsőfokú ítéletet helybenhagyja. A másodfokú bíróság ebben az esetben csak azt vizsgálhatja, hogy a fellebbező részéről állított, az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértések megtörténtek-e. Amennyiben nem, úgy még abban az esetben, ha az ítélet egyébként megfelelő fellebbezési kérelem és indok alapján megváltoztatható lenne, sem teheti azt meg a másodfokú bíróság és nem is tájékoztathatja ennek lehetőségéről a fellebbezőt. Ennél az eljárási szabályozásnál is a rendelkezési elv érvényesül, amelynek értelmében a másodfokú bíróság a fellebbezési, illetve csatlakozó fellebbezési kérelem korlátain nem terjeszkedhet túl (Wopera Zsuzsa (szerk.). Nagykomentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez, 2022. szept. 1. időállapot)

[37] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben helybenhagyta.

Az ítéltábla észlelte azonban, hogy az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét tévesen határozta meg, az ugyanis a Pp. 21. § (1) és (5) bekezdése, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII törvény (a továbbiakban: Itv.) 40. § (1) bekezdése és a 41. § alapján a perben előterjesztett legmagasabb igény. Az így megállapított 3 135 000 forint (legmagasabb összegű elmaradt jövedelem) + 118 750 forint (cafeteria), összesen 3 353 750 forint pertárgyértékre figyelemmel az ítéltábla a Pp. 383. § (5) bekezdése alapján hivatalból határozott arról, hogy 201 225 forint kereseti illeték marad az állam terhén.

[38] A másodfokú eljárásban is pervesztes felperes köteles a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pernyertes alperes másodfokú eljárásban felmerült költségének viselésére. Ennek mértékét az alperes által felszámított, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[39] Az ítéltábla a másodfokú eljárással felmerült eljárási illeték összegét az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg a fellebbezéssel vitatott érték (3 353 750 forint) 8 %-ában, mely a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 101. § (1) és a 102. § (6) bekezdésére tekintettel az állam terhén marad.

[40] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Debrecen, 2023. szeptember 27.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s. k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s. k. bíró